

Poti ljubezni

Multimedijska predstava Maje Delak in Luke Prinčiča, produkcija Zavod Emanat. [foto: Nada Žgank/Memento]

Poti ljubezni je predstava, ki se poigrava z ukoreninjenimi prepričanji o predstavah.

Začetne minute so vse prej kot obetavne – grozijo, da nas čaka še ena »sodobnih« predstava, ki z bučnimi efekti skušajo zakriti odsotnost sporočilnosti in vsebine. Gledalca takoj grobo okupira preplet utripajočih stroboskopskih luči in zvočnega posilstva basov, ki eliminirajo vse druge zvoke, a so na trenutke kljub svoji gospodovalni posesivnosti prijetni. Paradoks, ki se vedno znova vzpostavlja tudi kasneje, v niansah medsebojnega odnosa dveh ljudi.

Poti ljubezni je projekt, ki se poigrava z našimi predstavami o spolu.

Gledalec, ki ga prve minute ne poženejo v beg, je za svojo vztrajnost bogato poplačan. Praznina se na mah razcveti v sicer še statično, a intenzivno dogajanje; bolj kot se prizori nizajo, bolj se zdi, da gledamo vnaprej posnet film, v katerem ni prostora za napake. Prostor na odru izpolnjujeta predvsem telesi nastopajočih, ki sta spolno dvoumni celo v svoji goloti. V zavetju performativnosti/transformativnosti moškega telesa nič ne omejuje, da ne bi moglo postati žensko ali androgino; golo žensko telo dobi obleko in brčice, s tem pa prepričljivost in verodostojnost »pravega« moškega telesa ... Sleherna podoba, ki si jo telesi nadeneta, potrjujeta zamolčano očitnost konstruktov: *spol ni, kar skriješ, ampak to, kar pokažeš*.

Poti ljubezni se drzno poigravajo z našimi prepričanji in pričakovanji o ljubezni.

Zgodba, ki jo telesi izrisujeta (vsaj v kakem aspektu), zadeva vsakogar od nas. Priča smo mnogim detajlom nekega odnosa, od nežne romantične ljubezni do zagrizenega boja za premoč nad partnerjem; dovoljeno nam je vstopiti tudi v svet BDSM seanse, v okviru katere se fizično nasilje prerodi v estetiko – izgubi običajno negativno konotacijo in postane erotično, lepo.

Temna barva basov in bele luči začetnih minut zaznamujejo barve celotne predstave. Scena je minimalistična in učinkovita – na črnem mikrofону visi bela lasulja, na robu odra so črno-beli čevlji, vsa oblačila, ki jih nadeneta nastopajoča, so v enem ali drugem barvnem ekstremu. Vse to aludira na vprašanje: Kako črno-bel je v resnici svet ljubezni in medsebojnih odnosov? Kako vse ga je moč naslikati? *Poti ljubezni* ponujajo mnogo paralelnih odgovorov na slednje vprašanje; od najbolj divjih, intenzivnih in posestniških nians do umirjenega, skoraj monotonega, božajočega ritma, v kakršnem predstava izzveni, preden ji zagospoduje aplavz.